



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 12/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. marca 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť Š. Š., F., zastúpeného advokátom JUDr. L. M., Česká republika, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 108/2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Š. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 108/2006 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 108/2006 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Š. Š. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť Š. Š. trovy konania v sume 250,29 € (slovom dvestopäťdesiat eur a dvadsaťdeväť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ľ. M., Česká republika, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 12/2010-07 z 20. januára 2010 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť Š. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 108/2006.

Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti podaním Spr. 3110/10 z 15. februára 2010 k priebehu konania uviedla:

«V danom prípade sa navrhovateľ domáhal náhrady škody (náklady trestu a pôvodného trestného konania).

K priebehu konania (t. j. uvedenie všetkých procesných úkonov vo veci od podania návrhu na začatie konania dosiaľ):

Dňa 26. 06. 2006 bol tunajšiemu súdu doručený návrh na začatie konania v právnej veci navrhovateľa: Š. Š., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti a bol zapísaný pod sp. zn. 2 Ro 958/2006. Dňa 25. 07. 2006 bol predmetný spis prevedený do registra C a zapísaný pod sp. .zn. 11 C 108/2006. Dňa 07. 09. 2006 súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k návrhu na začatie konania. Dňa 02. 11. 2006 doručené vyjadrenie odporcu. Dňa 10. 11. 2006 súd doručil vyjadrenie odporcu navrhovateľovi. Dňa 02. 01. 2007 doručené vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa. Dňa 23. 02. 2007 bol v predmetnej veci vytýčený termín pojednávania na deň 11. máj 2007. Dňa 20. 04. 2007 doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní právneho zástupcu navrhovateľa a navrhovateľa. Dňa 24. 04. 2007 doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní právneho zástupcu navrhovateľa a navrhovateľa s tým, že pojednávanie môže prebehnúť bez ich prítomnosti. Dňa 11. 05. 2007 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, č. k. 11 C 108/2006-32. Dňa 21. 06. 2007 doručené odvolanie právneho zástupcu navrhovateľa. Dňa 29. 06. 2007 bol predmetný spis predložený Krajskému súdu v B. na rozhodnutie. Dňa 06. 11. 2007 pokyn na doručenie odvolania odporcovi. Dňa 04. 02. 2008 bol nariadený termín pojednávania na deň 09. apríl 2008 o 9.45 hod. Dňa 31. 03. 2008 doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní právneho zástupcu navrhovateľa a navrhovateľa, s tým, že pojednávanie môže prebehnúť bez ich prítomnosti. Dňa 08. 04. 2009 doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní odporcu, doplnené originálom dňa 09. 04. 2008. Dňa 09. 04. 2008 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, č. k. 10 Co 20/2007-44. Dňa 19. 05. 2008 bol predmetný spis vrátený tunajšiemu súdu. Dňa 04. 06. 2008 pokyn na doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania. Dňa 04. 06. 2008 pokyn na preloženie predmetného spisu vyššiemu súdnemu úradníkovi. Dňa 27. 10. 2008 súd uznesením, č. k. 11 C 108/2006-48 vyzval navrhovateľa na odstránenie väd podania. Dňa 27. 10. 2008 pokyn na zapožičanie spisového materiálu. Dňa 27. 10. 2008 výzva adresovaná právnenému zástupcovi navrhovateľa. Dňa 06. 11. 2008 žiadosť o súčinnosť adresovaná Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Dňa 06. 11. 2008 žiadosť o súčinnosť adresovaná Sociálnej poisťovni. Dňa 06. 11. 2008 žiadosť o súčinnosť adresovaná Vojenskému obvodnému súdu P. Dňa 20.

11. 2008 doručené vyjadrenie z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dňa 21. 11. 2008 doručené vyjadrenie zo Sociálnej poisťovne. Dňa 25. 11. 2008 doručené vyjadrenie z Obvodného súdu P. Dňa 05. 12. 2008 doručené podanie z Ministerstva obrany Slovenskej republiky. Dňa 09. 12. 2008 doručené podanie právneho zástupcu navrhovateľa. Dňa 11. 12. 2008 doručené podanie právneho zástupcu navrhovateľa. Dňa 02. 04. 2009 bola predmetná vec pridelená novému zákonnému sudcovi v súlade s príslušným dodatkom k rozvrhu práce na rok 2009. Dňa 29. 09. 2009 úradný záznam o nahliadnutí právneho zástupcu navrhovateľa do predmetného spisu. Dňa 01. 12. 2009 dožiadanie adresované Okresnému súdu R. Dňa 01. 12. 2009 výzva adresovaná Sociálnej poisťovni. Dňa 07. 01. 2009 doručené podanie Sociálnej poisťovne. Dňa 26. 01. 2010 úradný záznam. Dňa 07. 12. 2009 bolo dožiadanie tunajšieho súdu doručené Okresnému súdu R. Dňa 23. 1. 2009 predvolanie účastníka konania. Dňa 15. 01. 2010 zápisnica o výsluchu. Dňa 28. 01. 2010 bol predmetný spis vrátený tunajšiemu súdu z Okresného súdu R.

S poukazom na jednotlivé úkony vykonané v predmetnom konaní musím konštatovať, že v období od 29. 06. 2007 do 19. 05. 2008 sa predmetný spis nachádzal na Krajskom súde v B.

V danom prípade neboli zistené žiadne prekážky postupu konania v súlade s ust. § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Predmetné konanie je poznačené prietahmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny prietah, ktorý bol spôsobený predovšetkým vysokým nápadom vecí v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu, ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na civilnom úseku tunajšieho súdu. Vzhľadom na vysoký nápad v oddelení „11 C“ a pretrvávajúci veľký počet nevybavených vecí v oddelení 11 C sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudkyne a vyšších súdnych úradníkov predĺžili.

V danom prípade prietahy v konaní neboli spôsobené účastníkom konania na strane navrhovateľa.

Zároveň si Vám dovoľujem oznámiť, že som pristúpila k sledovaniu veci a požiadala som zákonného sudcu o konanie vo veci tak, aby k ďalším prietahom v konaní nedochádzalo. Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia resp. jednotlivých obchodných sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48

ods. 2 Ústavy SR, mám za to, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými prietahmi, avšak objektívneho charakteru.

V prípade, že Ústavný súd Slovenskej republiky dospeje, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, aby bolo vzaté do úvahy, že zákonný sudca subjektívnym konaním nezavinil vznik prietahov v konaní. S poukazom na uvedené objektívne dôvody, za ktorých došlo k prietahu v konaní prosím Ústavný súd Slovenskej republiky, aby uvedené skutočnosti pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy a nepriznal mu finančné zadosťučinenie v plnej výške.

Konečné rozhodnutie ponechávam na zváženie Ústavnému súdu Slovenskej republiky.»

Rovnaké skutočnosti zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo súdneho spisu, ktorý mu bol predložený k previerke 19. februára 2010.

Právny zástupca sťažovateľa sa k vyjadreniu okresného súdu vyjadril podaním z 26. februára 2010, v ktorom neuviedol žiadne nové skutočnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd

(obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o náhrade škody požadovanej sťažovateľom v dôsledku jeho nezákonného trestného stíhania ešte v čase minulého nedemokratického režimu v roku 1959 (ktoré bolo napravené Najvyšším súdom Slovenskej republiky v roku 2004) nemôže pripísať na vrub zložitosti prerokovávanej veci, pretože vychádzajúc zo spisu okresného súdu a z okolností daného prípadu nevyplýva, že ide o právne a skutkovo zložitú vec. Ani okresný súd vo svojom vyjadrení nepoukázal na prípadnú skutkovú a právnu zložitosť veci.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľa v danom prípade nemalo podstatný vplyv na predĺženie konania, bolo aktívne a súčinnosť. Dňa 12. februára 2007 a 29. septembra 2009 podal aj sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní. Ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neuviedol, že by správanie sťažovateľa prispelo k predĺženiu konania v danej veci.

3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní poukazuje ústavný súd na to, že i keď návrh sťažovateľa bol doručený ešte 26. júna 2006 a okresný súd vyhlásil rozsudok už 11. mája 2007, odvolací súd jeho rozhodnutie 9. apríla 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ďalej nadriadený súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí poukázal aj na to, že okresný súd dostatočne neodstraňoval vady návrhu sťažovateľa a nevykonal potrebné dokazovanie (napr. nevyočul sťažovateľa, nezadovážil si pre rozhodnutie súvisiace trestné spisy a pod.)

Po vrátení spisu z odvolacieho súdu (19. máj 2008) okresný súd vypracoval uznesenie na odstránenie nedostatkov návrhu až 27. októbra 2008 a ďalšie jednoduché výzvy vyplývajúce z rozhodnutia odvolacieho súdu dokonca až v novembri 2008, teda s

odstupom piatich, resp. šiestich mesiacov. Po týchto výzvach však bol okresný súd ďalej nečinný a jednoduchú žiadosť na vypočutie sťažovateľa cestou dožiadaného súdu urobil až 1. decembra 2009, teda po vyše 18 mesiacoch od rozhodnutia nadriadeného súdu.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Okresný súd teda o návrhu sťažovateľa riadne nekonal a prakticky počas celého doterajšieho trvania súdneho konania (takmer už 4 roky) bol jeho postup neefektívny a nesústreďený a nesmeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

Aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti priznal, že „*predmetné konanie je poznačené prietahmi*“.

Stanovisko okresného súdu, v ktorom poukázal na nedostatočné obsadenie súdu, ústavný súd nemohol akceptovať, pretože v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 35/03, I. ÚS 179/03) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v konaní.

Je vecou štátu a organizácie súdov, aby v situácii, keď tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní (napr. I. ÚS 64/00, II. ÚS 4/03).

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 11 C 108/2006, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 11 C 108/2006 (takmer 33 mesiacov), berúc do úvahy opísané obdobia nečinnosti i neefektívny postup prvostupňového súdu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, priznal ústavný súd sťažovateľovi sumu 1 000 € ako finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Ľ. M. Sťažovateľ si uplatnil trovy konania spolu v sume 444,38 €, ktoré aj bližšie špecifikoval a žiadal úhradu za tri úkony právnej služby.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená náhrada trov konania presahuje sumu vypočítanú ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Ústavný súd pri priznaní trov vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008 (20 950 Sk/695,41 €) a za prvý polrok 2009 (721,40 €).

Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia celkovo za dva úkony právnej služby, a to za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 (prevzatie a prípravu zastúpenia) v sume 1 x 115,90 € a náhradu režijného paušálu v sume 1 x 6,95 € a jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2010 (podanie sťažnosti) v sume 120,23 € a náhradu režijného paušálu v sume 1 x 7,21 € v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a), c) a d) a § 16 ods. 3 vyhlášky. Úhrada bola priznaná spolu v celkovej sume 250,29 €. Úhradu za tretí úkon právnej služby, t. j. podanie doručené ústavnému súdu 4. marca 2010, ústavný súd právnemu zástupcovi sťažovateľa nepriznal, pretože právny zástupca v tomto podaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by ústavnému súdu neboli v čase rozhodovania o predmetnej sťažnosti známe, a zotrval len na už prednesených skutočnostiach.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2010